

JÁNOSHÁZY GYÖRGY

## Fogynak a fények

## I.

*Elcsöndesült a hordó,  
dagadnak a csapok –  
de még zszibong a korzó,  
loczog, kacag, habog;*

*fakó gyepágyon olcsó  
kis nő sikong, nyafog:  
ezek a legutolsó  
melengető napok;*

*az ősz már sárga torzó,  
az év léket kapott,  
rossz sajka, üres orsó;*

*holnap bús szél csikorgó  
fagyot hoz, s lélekorzó,  
gyászkeöntösű papot.*

## II.

*Fogynak a napok, éjek,  
a fények és a színek;  
az alkony egyre mélyebb,  
elnyeldesi a rímet;*

*fogytán a vers, az ének,  
fogytán a szív s az elme;  
viskójából a lélek  
már vándorútra kelne,*

*már botladozva lódul,  
nem tartóztatja semmi –  
csak éppen búcsúzól*

*szeretne még egy árva,  
megkésétt napsugárba  
fogózva újra lenni.*

## Száz év magány

*Kis sárga pillék raja röpködött  
szárnyas pimpókként vállai fölött,  
míg gönce korcában száz év magányát  
hordozta száz göröngyön, pocsolyán át.*

*Hová lett görcsös botjának magánya?  
Nem nézi már fentről angyal, se kánya,  
hogy feje körül száz szírom lebeg,  
pillék kísérik, cinkék és ebek.*

*Útján most sánta vándor vágja csorba  
kacorral bokerok lombját, és pazarló  
marokkal szórja szerte, sárba, porba;*

*előtte léha szelek kergetik  
visongva varjak fellejét, a tarló  
pecéireit, vetkőző kertekig.*

## Szindbád-nosztalgia

*Fogj kézen, Szindbád, hadd járjak be ismét  
hervadt fotókon őrzött tájakat;  
emlékek gyomos útja visszavisz még  
kertek ágyába, ahol álmatag*

*lélekkel szép, boszorkaszemű nőket  
öleltem és kívántam egykoron;  
a régen vagy sosem volt szeretőket  
ha elvadult kutakból felhozom,*

*talán egy szédült percre visszaadják  
az élet egy bolondos kedvű napját,  
a fájón is boldog szerelmi harcot...*

*De tán azóta göthös, ősz anyók,  
ma már csupán emlékeztetni jók,  
hogy rogyant lábbal én is sárba tartok.*